

ХАРАЦИИ

Отдавна гората слана ослани,
Ей късна вечъ есенъ придоде;
Мъгливи, невесели дойдоха дни —
Я свивай байряка, войводо!

Низъ тъмни усои доволно е вечъ
Немили-недраги що бродимъ;
Полята ни родни сж мощне¹⁾ далечъ —
Врѣме е назадъ да си ходимъ.

Не ни проработи туй лѣто честъта,
Че лоша сме срѣща имали
Пролѣтесъ ний бѣхме най-силната чета,
А най-сме малцина остави.

По тъмни усои, по голи скали
Мнозина куршуми завари
И рѣфатъ месата имъ хищни орли,
И вълци, юнашки другари.

.
Доволно катъ вълци изъ нощния мракъ
Немили-недраги що бродимъ . . .
Войводо, я свивай ти кървавъ байрякъ,
Врѣме е назадъ да си ходимъ.

БЪЗОВАТА МАЙКА.

(Приказка отъ Андерсенъ — за дѣца и юноши).

Еднажъ едно малко момче бѣше прости-
нало. То бѣ ходило да играе и се върна съ
мокри крака. Гдѣ е намѣрило вода да се из-
кваси въ това сухо врѣме, — никой не мо-

жеше да каже. — Майка му го съблече,
тури го да си легне и донесе чайника да му
свари една чаша бѣзовъ чай, защото той ху-
баво стопля. Въ сжщото врѣме въ стаята влѣ-

зе и добриятъ старецъ, който живѣеше самъ
въ една стая на горния етажъ на кжщата. Той
нѣмаше ни жена, ни дѣца, но много обичаше
малкитѣ и знаеше да имъ разказва хубави
приказки.

— Сега ще приемъ чай, — каза майката, —
а сетнѣ този дѣдо може да ти разкаже и нѣкоя
приказка.

— Ахъ, да бихъ знаялъ само нѣкоя нова!
— каза старецътъ любезно. — Но гдѣ си е из-
квасилъ краката момъкътъ?

— Кой знае? — каза майката. — Никой не
може да каже, гдѣ се е изквасилъ.

— Ще ми прикажешъ ли приказка? — по-
пита момчето.

— Да, ако ми кажешъ право, колко е дъл-
бока водичката, която минавашъ, кога оти-
вашъ на училище. Искамъ да зная това по-на-
прѣдъ.

— Тъкмо на половина до колѣното ми, ко-
гато стѣпна въ най-дълбокото — отговори
момчето.

— Виждашъ ли, какъ се изквасватъ кра-
ката? — каза стариятъ господинъ. — Сега ще
искашъ да ти прикажа приказка. . . Но като не
знамъ вече? . .

¹⁾ много